

שבת טיש

וּקְרֵאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵגָה

ספורים ואגדות פנינים ופרפראות מדות והליכות

פנינים

אם-בחקתי תלכו ואת-מצותי תשמרו (כו, ג) - ראשי תבות אבות. כאשר אדם מתנהג בדרך אבותיו, הרי הוא הולך בחקות התורה.

יש כאן רמז לגואלי עם ישראל מגלותיהם. **"אם"** - אהרן משה מגלות מצרים, וגם אסתר ומרדכי מגלות פרס, ואלהיו ומשיח מגלותנו הקרה. (מנחה בלולה)

פסוקי הברכה מתחילים באות **"א"** **"אם-בחקתי"**, ומסתימים ב**"ת"** - **"קוממיות"**. ללמדנו שכל המקום את התורה מא' ועד ת', תתקיימה בו כל הברכות הללו. (רבנו אפרים)

אם בחקתי תלכו - שתהיו עמלים בתורה (רש"י). אחד התאונן לפני החפץ חיים שלומד שנים ארבות ואינו רואה ברכה בעמלו לרדת לעמקה של תורה. נחמו החפץ חיים ואמר לו: "וכי הצווי הוא להיות גאון? התורה מצוה אותנו להיות עמלים בתורה ומבטחני שלבסוף תראה ברכה בלמודיך".

ואולף אתכם קוממיות (כו, ג) - "ריקי מוז אמרו כי הקללות רבות מהברכות, ולא אמרו אמת, רק נאמרו הברכות ככל, ונאמרו בקללות פריטים, כדי לירא ולהפחיד השומעים, והמסתכל היטב יתברר לו דבר". (אבן עזרא)

קוממיות - בקומה זקופה (רש"י). והרי אסור לו לאדם להלך בקומה זקופה, שדוחק רגלי השכינה? אלא שכבר התבררנו **"והתהלכתי בתוכם"** ולכן אין כאן משום דחיקת רגלי השכינה שהיא תשרה בינינו. (חת"ס סופר)

וזכרתי את-בריתי יעקוב (כו, מב) - האבות נכתבו שלא בסדר הריגל, מפני שהעולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. **יעקב** נזכר כאן הראשון שהוא כנגד תורה בכתוב "תתן אמת ליעקב", אחריו **יצחק** שהוא כנגד עבודה בכתוב "פחד יצחק", ואחר כך **אברהם** שהוא מדת החסד בכתוב "חסד לאברהם". ומהו הלשון **"אד"** אצל יצחק ואברהם? מפני שיצא ממנו עשו, ומאברהם יצא ישמעאל. (פרפראות)

ספורים בפרשה

אם-בחקתי תלכו (כו, ג) שתהיו עמלים בתורה (רש"י)

בעת שבהן רבי משלם אנגא כרבה של העיר טיסקניץ, באו שני סוחרים אליו לדין תורה מסבף. עין הרב ובקש מהם לחזור למחרת. לא המתו הסוחרים למחרת, מפני שאצח להם הדרך וחזרו לביתם. בדרך נכנסו לעירה אחת והציגו את הדין בפני רב העירה. שמע הרב את הפרטים המסבכים בנפוח שהתגלע ביניהם ונכנס לחדר הספרים שלו, שיה שם זמן מעט ויצא בפנים שמחות, כשפסק דין ערוך ומסבך גידו לשביעות רצונם של הסוחרים. לאחר תקופה, שוב נסעו הסוחרים לטיסקניץ, וכאשר נכנסו לרבי משלם אנגא, הכיר אותם והשיב להם תשובה שהיתה זזה בדיוק לפסק שקבלו מהרב בעירה הקטנה. חיכו הסוחרים וספרו לרבי משלם, כי פסק דומה קבלו בזמן קצר אצל רב פלוני. התפעל רבי משלם מכוחו של הרב הצעיר, והחליט לחלות את פניו ולעמוד על טיבו. כשנכנס רבי משלם לביתו הקטן של הרב, התמלא רעדו ורבי משלם הסביר לו מדוע בא אליו. נבדד הרב וספר, כי בשעה שנכנסו אליו שני הסוחרים לא מצא ידיו ורגליו בענין מסבך זה. נכנס לחדר הספרים שלו ובכה לפני הקב"ה ובקש ממנו עצה ותושיה, שלא יאמרו עליו ששם הארץ הוא. "התפללתי בדמעות שלישי", ספר הרב, "ולפתע ראיתי ספר קטן מונח על ארון הספרים שלי. פתחתי משום מה את הספר ומצאתי שם פסק דין ערוך על שאלה דומה של הסוחרים וכן פסקתי". קם רבי משלם ואמר: "לכבוד? גם אני יכול, אולם הדרך הנכונה היא לעמל ולהתנגע בתורה!" ויצא מביתו של הרב.

ונתתי שלום בארץ ושבתם ואין מחריד (כו, ו)

לפני כמאה וחמשים שנה, פרצה מחלוקת קשה בין שתי חצרות מפרסמות. החלו הצדדים לפרסם את טענותיהם וכל אחד נסה להוכיח מצדיקים קדמונים שדבריהם דומות לדרבי רבותיהם ואין לנטות מהם. אמר רבי יוסף שאול נתנון: "עכשו התבררה לי סמיכות הפסוקים **ונתתי שלום בארץ ושבתם ואין מחריד**". בשעה שיש שלום בארץ, שוכנים הצדיקים שנפטרו במנוחה ואין מחריד, אך בשעת מחלוקת אין לצדיקים מנוחה ומטרידים אותם במחלוקת שלא באשמתם.

ואם-לא תשמעו לי ולא תעשו את כלי-המצות האלה (כו, יד)

בעל התניא, רבי שניאור זלמן מליאדי, היה נוהג לקרא בתורה בבית מדרשו בכל שבת ומועד. פעם אחת, קדם שבת בחקתי, נסע הרבי לעיר אחרת ואחד החסידים מלא את מקום הרב וקרא בתורה. כשהתחיל בעל הקורא לקרא את הקללות, התעלף בנו של הרבי, רבי דובנר, שפנה אחר כך 'האדמ"ר האמצעי'. אחר כך הסביר, כי פשאביו קרא, שמע ממנו ברכות, אולם עכשו כששמע את הקללות בפשוטן התעלף מרוב פחד.

ואבדתם בגוים ואכלה אתכם ארץ איביכם (כו, לח)

פעם, באו לספר לחדושי הרי"ם בשו"ת טובה, כי הממשלה אשרה ליהודי פולין לרשע נכסים על שמם, מה שנאסר עליהם עד כה. נעצב הרבי ואמר להם: "לא בשו"ת טובה יש כאן, אלא גזרה משמים להוותר בגלות".

היה היה

”ועשת את-התבואה לשלש השנים”

הגשם השוטף שירד בשבוע שעבר, בעצמו של חדש איר, הפתיע את כלנו. אין זה דבר שכיח שגשמים כה עזים, שגרמו אף לשטפונות באזורים מסוימים בארץ. יורדים בחדש איר. אולם בהיסטוריה נרשמו ארועים חריגים אף יותר. רבי יהוסף שורץ מספר בספרו ”תבואות הארץ”, על שנת תק”ד, לפני 160 שנה בדיוק, אז ירדו שלגים מרובים בימות החורף והשלגים המשיכו עד חדש סיון! באותה שנה פמטט ולא היה מנין של מתפללים בחג השבועות בירושלים עיר הקדש, כי בליל החג, ירד שלג כה כבד עד שפמטט אף אחד לא יכול היה לצאת מביתו בבקר של יום החג.

אולם, אם תשאלו את תושבי בית חלקיה, תגלו שהם לא הפתיעו כלל מהגשם העז שירד בארץ פלה. הם כבר זכו לכך בעבר ויודעים שיש פאן מתנה משמים לקראת השמטה הקרבה ובאה, שנת תשע”ה הבאה עלינו לטובה.

היה זה לפני 28 שנה, בשנת תשמ”ו, ערב שנת השמטה שהיתה בשנת תשמ”ז.

באותה שנה, ירדו בחדש איר גשמי ברכה בלתי צפויים שנמשכו ימים רבים, והברכה השתלחה גם בתבואה שגדלה בשדות בית חלקיה. כשהגיע עת הקציר התברר, כי התבואה הוציאה פי שלשה (!) מהיכול הרגיל שהשדות מצמיחים מדי שנה. זכו תושבי הישוב והתקיימה בהם הבטחת התורה ”ועשת את-התבואה לשלש השנים”.

אלא שמשורר החקלאות חשש מירידת מחירים דרסטית של הפרות והירקות בארץ, ולכן הורה להטיל פמטט עצומות של פרות וירקות איכותיים אל תוך הים התיכון, מאכל לדגי הים.

תושבי בית חלקיה, העדיפו לקנס מצות עם חלק מהפרות שגדלו בשדותיהם, ובמקום להטיל הים, העבירו פמטט למשפחות נזקקות וברוכות ילדים בירושלים ובני ברק ועוד. משורר החקלאות בקש לחמם את הרוח של השנה שעבר השמטה, אף בגניו של הקב”ה לא קפחו משפח הברכה שירד עליהם משמים, ומעשה שהיה כך היה:

הרחק מארץ ישראל, בעיר צ’רנוביל שבצפון-מערב אוקראינה, שהשתיה אז לכרית המועצות, ארע באותה עת האסון האקולוגי הגדול ביותר במאה העשרים. רבים עדו זוכרים את התפרצותו של הכור האטומי בצ’רנוביל, כאשר הטמפרטורה של לבת הכור עלתה ונרמה לפריצת מעטפת ההגנה, כשהיא מפיצה חמרים רדיואקטיביים לחלל.

תחלה, העלימו השלטונות הרוסיים את דבר התפרצותו של הכור והחלו בפנוי המוני של תושבי האזור, מחשש להרעלה כתוצאה מזיהום האויר והחומר. רבים חלו כתוצאה מהמגע הישיר, וכל אותה עת המשיך הכור לבער וקרנה מסכנת דלפה ללא הרף.

לאחר לחץ מצד מדינות המערב שמצאו קרינה חריגה שהגיעה עד שבדיה הרוקה, החלה הממשלה הרוסית בכסוי הכור בעזרת עופרת למניעת דליפה ולאחר מכן בכסוי של בטון עצום, פועלים ואסירים שהובאו למקום, הסיטו את אפיק הנחל והמים זרמו אל תוך הכור, עד שהאש כבתה לחלוטין והמבנה הפך לגוש בטון שעובר כל העת חזקים, כאשר מתגלים בו לפעמים סדקים.

המים הנגועים זרמו הלאה והקרנה חדרה אל תוך אלפי השדות והפרקעות שבתרביה ובמדינות הסמוכות. ממשלת תרביה אסרה באפן נחרץ את השמוש בפרות והירקות שגדלו בתחומה, מחשש לקרינה שנגעה בהם, וכתוצאה מכך נוצר מחסור חמור בפרות בכל רחבי תרביה. בצר להם, פנתה הממשלה למדינות העולם ובקשה לרפוש פרות מקל הבא ליד.

לפרות שגדלו בבית חלקיה היתה עדנה. במקום לזרז אותם אל הים, שגרר מטענים גדולים של יבול הפרות לתרביה והרוח הגדול שהניבו הפרות, הביאו רוחה פלפליית לתושבי הישוב שהעניקו להם שקט לשנת השמטה הקרבה ובאה.

עוד לפני שהתקדש ראש השנה של שנת השמטה של שנת תשמ”ז, זכו חקלאי בית חלקיה לראות עין בעין את ההבטחה האלקית של צווי הברכה לשלש השנים.

מאורות

התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי”ע ליום ההולא י”ח באיר, ל”ג בעמר גזתק”כ

מגדולי התנאים בדור השני שלאחר חורבן בית המקדש השני, תלמידו של רבי עקיבא ורבו של רבי יהודה הנשיא. מחבר הזהר הקדוש ואבי תורת הקבלה. נולד בגליל ועל פי המסורת הסתלק בל”ג בעמר וצינו הקדוש במירון.

בצעירותו, נמנה רבי שמעון בין החכמים שביקנה ולמד מפי רבי עקיבא גם כשישב בבית האסורים. לאחר שרבו רבי עקיבא נהרג, נשב עם חבריו בפרס ביבנה ודבר בגנותם של הרומאים להם התנגד בכל תקף. הגיעו הדברים לאזניהם ורצו להרוגו, ולכן התחבא רבי שמעון במערה י”ג שנים, עד מות הקיסר אדריאנוס ובטלו גזרותיו.

בתלמוד בבלי נאמר שרבי שמעון היה חותנו של רבי פינחס בן יאיר, אולם בזהר נמצא להפך. שורש”י היה חתנו של רבי פינחס.

רבי שמעון בר יוחאי מוכר פעמים רבות במשנה, והוא סתם רבי שמעון. סהר את העיר טבריה מטמאת מתים, הרביץ תורה לרבים והתקין קללים ופרטים בתורה שבעל פה. לבד מספרי הקבלה שכתב, מייחסים אליו גם הספרי ומכילתא דרבי שמעון על ספר שמות. רבי שמעון נדד בגליל לאחר שיצא מבית האסורים ולמד תורה לעם. בית הכנסת העתיק שלו השתמר עד היום במירון. אחד מתלמידיו הבטנאוי בקר שם לפני פחמט מאות שנה וכתב, שאגדה בידי אנשי צפת שכאשר יפל הבתל יבוא המשיח.

יוסיף דעת

ל”ג בעומר, הוא יום מעולה בספירים ומכוסה במסתורין. רבים, ובראשם החת”ם סופר תמחו, כיצד קבעו יום שמחה ביום הסתלקותו של צדיק וכיצד קבעו מועד שלא נעשה בו כס ולא הוזכר בש”ס ופוסקים. החת”ם סופר תולה את עניין השמחה בל”ג בעומר, בכך שביום זה התחיל המן לרדת לאבותינו במדבר, שהי עד ט”ו באיר אכלו את הצידה שלקחו ממצרים והלכו שלושה ימים בלי לחם ובי”ח באיר החל לרדת המן.

כמה מן הראשונים הקדמונים כתבו, כי בל”ג בעומר הפסיקו תלמידי רבי עקיבא למות, מפני שהתלמידים מתו ’כפרוס עצרת’, והוא חצי הזמן שבין פסח לעצרת והפסיקו למות ביום ל”ג בעומר עצמו. לכן יש נוהגים שלא להתיר את מנהגי האבלות רק מיום ל”ד בעומר ולא בל”ג בעומר עצמו. בספרי המקובלים תלמידי הארז”ל קישרו את ל”ג בעומר עם יום שמחתו של רשב”י, שהיה אחד מתלמידי רבי עקיבא ונסמך אחר פטירת אלפי התלמידים. והעיד רבי חיים ויטאל על רבו הארז”ל שעלה על קברו של רשב”י בל”ג בעומר ועשה אותו יום משתה ושמחה. בדורות מאוחרים יותר, נכתב כי ל”ג בעומר הוא גם יום פטירתו של רשב”י ונראה שזו מסורה שעברה מדור לדור.

מעת רשב”י כמובא במדרש רבא ”במערות דפקע”, נשתמרה עד היום בפיקעין, אולם יש גרסה ”במערות דבקע” או ”במערות ואתבקע”, ולפי זה התחבא רבי שמעון במקום אחר ולא בפיקעין הידועה כיום ולידה החרוב העתיק המיוחס לו.

ההצלה בזכות רשב"י

אחד מדמויותיה המיתולוגיות של מירון, היה 'איציק חיה טויבעס'. יהודי צפתי ישר דרך, נעים הליכות וטוב לב, שהתמסר רבות למען העולים מירונה, עוד בתקופה שמנים לא זרמו בצנורות הברזים והוא היה מכתת את רגליו עד מעין מירון, שם היה שואב כמה פחי מים, מעמים אותם על חמורו ומעפיל אל ראש ההר עד מערת רשב"י. מדי שנה, היה איציק עורך סעודה בהודיה לה' על הנס הגדול שארע עמו בל"ג בעומר של אחת השנים, בעת ההלילה. באמצע הסעודה היה איציק עומד ומספר לקהל השומעים את ספור הנס, שלמרות היותו מכר לרב השומעים, נהנו בלם לשמע שוב את איציק מספר את חיותיו בלשנו המענינת.

שנה אחת, ערב ל"ג בעומר היה והחמה הפתה בכל עזה. ההכנות בחצר המערה הלכו וגברו ואיציק ירד אל המעין, כדי לשאב מים לעולים. בעלותו מן המעין, נתקל איציק בחיה רעה שבנתה בפי כל א' דעבע', והוא הצבוע בעל העיניים היוקדות בלהבת אש. בקרב רבים נפוצה האמונה, כי לצבוע זכלת משיכת אדם באמצעות עיניו היוקדות אל תוך מאורתו ובעזרת צחוקו הפרוע המחלחל בגורנו. כשראה איציק את הצבוע נבהל מאד והחל ללכת בעקבותיו כמכשף.

היום הלך והעריב ומרחוק החלו להשמע קולות השירה לפני הדלקת האבוקה בראש גג הציון של רשב"י, והנה הדלקה הלהבה הגדולה ואיציק מתהלך בין ההרים בעקבות הצבוע כשכלו מבלבל ומפחד. לפתע נשבה רוח צפונית עזה, וטלית בלה שמאן דהו הניח על ראש עמוד ההדלקה, נשאה ברוח כשהיא בוערת באש ונפלה למרגלותיו של הצבוע שמהר להמלט מן המקום בקול צווחה. איציק התעורר בבת אחת, חזר אל חמורו שהמתין לו כל העת בנאמנות והעפיל אל ראש ההר, כשנשימתו חוזרת אליו בזכות המצוה שהגנה עליו.

אם היה הספור או שאיציק בדה אותו מלבו והוסיף עליו מגזמאותיו איננו יודעים, אבל עם פטירתו נעלמה אחת הדמויות המענינות שעטרו את מירון בשנים עברו... ♦

פניני "אור החיים"

מדברי האור החיים הקדוש על הפרשה

ונתתי גשמיכם - או יאמר לצד ששכר עולם העליון רוחני ואין יעודיו נתפסים בנפש ולא בדבור, לזה רמזו כמה שהוסיף וא"ו בתחלת ענין, לומר כי יש שקר אחר, ומוסיף עוד לתן גשמיכם, ודקדק לומר גשמיכם כאלו הם שלכם, לא בעד שכר מצות ומעשים טובים, אלא לצד שהם מעמדי עולם בעסק התורה וכו' זוכים בשלכם, ואולי כי לטעם זה ראה יותר גוים התיר מוונם לישראל, כי ישראל קנו העולם וכל אשר בו והם הגוים בנכסי בני ישראל:

עוד נתפסו באור גשמיכם על כללות המזון, בין הצריך לעולם, בין הצריך לאדמה, בין הצריך לנפשות, כי כלם עומדים לזון, ויש טללים וגשמים גשמיים, ויש טללים וגשמים ורוחניים כדוע ליודעי חו, ועל כלם אמר ונתתי גשמיכם:

ונתתי שלום בארץ - צריך לדעת כמה הצריך לומר זה אחר שכבר אמר וישבתם לבטח, ואולי שיכונן על עם בני ישראל עצמם שלא יהיה להם פחדו הלכות שישע' ה' ביניהם שלום ורעות:

ואמר וידפפו מכם חמשה מאה פרוש, כמה שיצא מכם וידפפו ה', שהם חמשה חמשי תורה וידפפו מאה הדרגות הקלפות והוא על דרך אומרו נפש עמל עמלה לו, ואמר וז' אדם במקום זה ותורתו עמלה לו במקום אחר, שעושה כליו לאויבי ה':

דברי הימים

בי"ח באייר פסקה המגיפה של תלמידי רבי עקיבא והוא יום הילולת רשב"י ואין בו תחנון.

ביום זה בשנת תר"מ, החלה ההדפסה של המהדורה השלישית של ש"ס וילנא הידוע, בדפוס האחים והאלמנה ראם, ומהדורה זו נותרה עד היום כמהדורה הבלעדית של התלמוד. בית הדפוס החזיק מעמד עד מלחמת העולם הראשונה ולאחר מכן חודש עד מלחמת העולם השנייה ואז נחרב. הרוסים השתמשו בבית הדפוס לספריהם עד לפני כעשרים שנה.

בי"ט באייר תש"ח, נכנעו יהודי הרובע היהודי בירושלים העתיקה ללגיון הירדני לאחר מצור של חודשים מספר. המבוגרים נלקחו לשבי בירדן ושוחזרו לאחר כתשעה חודשים.

בכ' באייר ב'תמ"ט, החלו בני ישראל את מסעותיהם במדבר על פי ה'. למחרת, בכ"א באייר, היתה השבת הראשונה של עם ישראל במדבר ובשבת שלאחר מכן היה מקושש העצים.

יום כ"ג באייר ג'תר"ט בתקופת ביהמ"ק השני, נקבע ליום טוב, לאחר שבית חשמונאי בראשות שמעון בן מתתיהו התגברו על מצודת החקרא ששלטה על ביהמ"ק וגירשו את היוונים.

בכ"ה באייר תש"ה, נכנע הצבא הגרמני ללא תנאי לצבאות בעלות הברית ומלחמת העולם השנייה, בה נספו כששים מיליון בני אדם ובתוכם שישה מיליון יהודים הי"ד, באה אל קיצה.

כתבי-העת "דעת" לחובבי מדע וחכמה

יצא לאור!

- ▶ 25 מאמרים נרחבים במגוון נושאים,
- ▶ 260 עמודים גדושי תוכן
- ▶ מאות תמונות ומסמכים מעניינים

ניתן להשיג בבית 'למשפחות' רחוב הר"ן 3 ביתר עילית, 02-5806777 או בשליחה באמצעות הדואר. לפרטים: דוא"ל 5806777@gmail.com ניתן יהיה לרכוש גם במירון אי"ה, החל מערב ל"ג בעומר ועד צאתו. טלפון 052-7631516

משפח

מטעם

והבאתי עליכם חרב נקמתי: (כו, כה)
 חז"ל במסכת שבת אמרו, בעין עניי הדיו ועויות
 הדיו וקלקול הדיו ובטול תורה חרב באה לעולם.
 ודמו לדברים אלו בפסוק, שתבת "הרב" מטעמת
 בטעם רביעי, לרמז על ארבעת העונות הללו
 שבעטנים באה החרב לעולם. (טעמי המקרא)

וזכרתי את-בריתי יעקוב ואף
 את-בריתי יצחק ואף את-בריתי
 אברהם אִזְכֹּר: (שם מב)

בעל הטורים מדיק מהבדל הקטנות, מדוע אצל
 יעקב ואצל אברהם מזכיר את הברית לפני ה' ואלו
 אצל יצחק לא כתוב "וזכרתי"? ומשיב מפני
 שאשר צבור ומונה לפני ה' ולכן לא שייך אצלו
 זכירה, כי העקדה זכורה לפניו תמיד. ויש לכך
 רמז בטעמי המקרא, שתבות "את בריתי יצחק",
 מטעמות בטעמי קדמא ואזלא, לרמז שהם תמיד
 מקדימים והולכים לפני הקב"ה ומזכירים לו את
 העקדה ומלמדים זכות על עם ישראל. (שם)

בהשמה מהם: (שם מג)
 הברית בקמץ קטן והם"ם דגושה כי השרש הוא
 שמש. וכן לעיל כל-ימי השמה תשבת.

מדגש

תחלת החיים בעולם המפתח כיום עומדת על
 בין שמונים לתשעים שנה, כאשר הנשים
 מאריכות ימים בדרך כלל יותר מהאנשים.
 התוספות במסכת כתובות כתבו, שהמיתות מצויה
 אצל נשים מפני שמסתכנות בקלה, אולם
 ה"משך הקמה" קבאר, שאין הפננה שהנשים
 חיות פחות, אלא רק בתקופת לידתם מסכנות
 יותר, אולם בכללות מאריכות ימים יותר
 מהאנשים. ומוכיח זאת מהפסוקים בפרשתנו,
 שבין עשרים לששים (שאז תקופת הלידה, בדברי
 חז"ל שאם נשאת פחות מעשרים יולדת עד
 ששים) כתוב "ואם נקבה הוא", בלשון "אם"
 שאין מצוי שתתירה אז, אולם מגיל ששים ומעלה
 כתוב אצל הנבר "ואם מבן ששים... אם זכר",
 שאז הוא להפך שאין מצוי שהאיש יחיה אז....

ממלח

בירושלים היה אדם מענין בשם "שלוש תהלים
 זאנער", שבנה בשמות נוספים, כמו "שלוש גבור"
 ו"שלוש כל מקדש שביעי", שהיה מעוזר את יהודי
 ירושלים באשמרת הבקר לקום לעבודת הבורא.
 הוא נפטר בשנת תער"ב בהיותו בן 107 שנים. קרא
 עליו רבי זאב ספיר, בנו של הנוסע המפורסם רבי
 יעקב ספיר, את הפסוק "ותתי שלום בארץ
 ושכבתם ואין מחיר" והסביר: אם שלום בארץ
 (קבור) אז ושכבתם ואין מחיר, כי אין מי שיקים
 אתכם משנתכם....

ה"שדי חמד" היה מתמסר לבני קהלתו והיה מכנת רגליו לבקור חולים ונחום
 אבלים, גם אצל עניים ואנשים פחותים. פעם פגשוהו כשהוא מהלך בדרך כחם היום
 ונשימתו כבדה עליו. שאלוהו: "להיכן הולך הרב?" השיב ה"שדי חמד": "הולך אני
 לקים מצות בקור חולים אצל פלוגי שנפל למשכב". כששמעו השואלים את שם
 החולה נחרדו ואמרו: "הרי אדם זה עובר עברות הוא ומה לו לרפנו לבקר אצלו?!"
 השיב להם הרב: "הרי גם על פושעי ישראל נאמר שמלאים הם מצות כרמון, והרי
 הולך אני לבקר את השכינה שהיא למראשתיו של החולה". הצטרפו השואלים אל
 הרב וכשראה אותם החולה התרגש מאד והתחזק לקום לכבוד הרב. לא עברו ימים
 מעטים והחולה התאושש ממחלתו ושב לדרך התורה.

בימי השואה, כנסו הנאצים הרשעים בערב שבת את יהודי העיר גוברובה אל בית
 הכנסת הגדול שבועיר, והודיעו להם כי עוד מעט יבעירו את בית הכנסת על כל
 יושביו, וכלם יהיו למאכלת אש. הרשעים הקיפו את בית הכנסת והודיעו, כי כל מי
 שינסה לצאת יירה במקום. הנצורים כבו בדמעות שליש, השעות נקפו והרעב החל
 לתת בהם את אותותיו. לפתע קם אחד התושבים, יואל האופה, ויצא דרך חלון בית
 הכנסת. במהירות חצה את הרחוב ונעלם בחשכה, מבלי שהחילים הבחינו בו. לא
 עברו דקות ארוכות והוא חזר כשעל שכמו שק חלות שהספיק לאפות לפני שבת,
 וקרא: "יהודים, קחו חלות לכבוד שבת!" לאחר זמן קצר התרחש הנס: קצין גרמני
 רם דרג הורה לשחרר את כל היהודים וחייהם נצלו. תושבי העירה תלו את נס
 הצלתם בזכות מסירות הנפש של האופה, שהיה מוכן להקריב את חייו כדי לסייע
 לאחיו היהודים.

אל ביתו של רבי מאיר להמן, רבה המפורסם של מינץ, נכנס עני אחד שהיה טרדן
 גדול ודבע מהרב תביעה גדולה יותר מכפי יכולתו. התנהג הרב בסלחנות עם העני
 ולמרות שקצר את רוחו, המשיך להראות לו פנים שוחקות. אולם העני הגדיש את
 הסאה והרב שסבלנותו פקעה, בקש ממנו לצאת מביתו. פער זמן מעט, התנחם הרב
 שמה לא התנהג פשוטה עם העני ויצא לחפשו, אלא שהעני נעלם ועקבותיו אבדו.
 היה רבי מאיר שרוי בצער זמן רב והנה לאחר פשנה חזר העני והגיע לביתו של הרב.
 כשראה רבי מאיר את העני, התמלא שמחה עצומה וקבלו בקבלת פנים חגיגית
 ובסבר פנים יפות. העני לא ידע את נפשו והשתומם למראה קבלת הפנים הנלפבת
 לה זכה, אך הרב כבדו מאד והפציר בו שישלח לו על שבקש ממנו לצאת מביתו.
 העניק לו הרב מתנה הגונה והעני מהר להודיע כי הוא מוחל לרב בכל לבו. מאז
 עשה לו העני מנהג של קבע, ומדי שנה היה מתארח בביתו שבועות מספר, כשכל
 מחזורו על פעל הבית והוא זוכה ממנו לכבוד מיוחד.

רבי אליהו דושינצ'ר, בהן כמשגיח ומשפיע בישיבת פתח תקנה. הוא היה זהיר מאד
 בכבוד תלמידיו ומעולם לא הוכיח את תלמידיו מיד כשראה אותם מתנהגים שלא
 כשורה, אלא עשה זאת לאחר מכן כדי לשקל את מעשיו בדקדוק. אם היה רואה
 כמה תלמידים שמבטלים את הזמן, ובמקום לעסוק בתורה עוסקים הם בדברים
 בטלים, היה מסתובב בסמוך אליהם בלי אמר ודברים, עד שהבינו את פונתו. גם
 כשהצריך לפעמים ליסר את תלמידיו, היה מבקש מהם מיד מחילה שמה הוכיח
 אותם יותר מדי. ספר אחד מתלמידיו, כי פעם קרא לו רבי אליהו והוכיחו על אחורו
 לסדר הלמודים. לאחר זמן, חזר אליו המשגיח ובקש את סליחתו שמה נעלב ממנו.
 "זהירותו בכבדי השפיעה עלי הרבה יותר מדברי התוכחה, ומאז לא הייתי מסוגל
 להמרות את פיו", סיים התלמיד.

אחד מעניי פרג, היה מחקה את הנגון של "מכלכל חיים" שהיה רבה של העיר,
 ה"נודע ביהודה" מנגן, והיה חוזר ומזמר את הנגון ומחקה גם את תנועותיו של הרב,
 והקהל שנהנה מחקויו נתן לו נרבות הגונות. ראו ראשי הקהל כמעטיו ולוול בכבוד
 הרב וצוהו להפסיק ממנהגו. הלך העני וספר לרב על ההפסד שיגרם לו אם יפסיק
 לתקות את הרב, נענה הרב וכתב לו הסכמה למעשיו: "ישותי נתונה לכלכל את
 עצמך במכלכל חיים שלי"....

"מה הקדוש ברוך הוא לכל, אף רבי שמעון בר יוחאי לכל, ואפילו לפחותים"

(ה"בית אהרן" מקארלין)